

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

№7 (13481)

СУБОТА, 19 квітня, 2025 року

Шановні жителі Лимананської громади! З ВЕЛИКОДНЕМ, ШАНОВНІ ЗЕМЛЯКИ!

У цей святий день, коли серце наповнюється надією і світлом, хочу щиро привітати вас з Великоднем! Нехай це світле свято принесе мир у кожну оселю, зміцнить віру і надихне на нові сили у боротьбі за нашу свободу і Незалежність.

Попри всі випробування та труднощі, ми разом здолаємо все, бо нас об'єднує наша незламність і прагнення до миру. Великдень — це час, коли ми, не зважаючи на все, віримо в найкраще і спільно творимо наше майбутнє.

Бажаю здоров'я, міцності духу, сили та витривалості у ці нелегкі часи. Нехай великодня радість наповнить ваші серця, а Господь оберігає нас усіх від бід і негараздів.

Олександр ЖУРАВЛІОВ, Лиманський міський голова, начальник Лиманської міської військової адміністрації.

МІСЬКА ВЛАДА

СПІЛЬНА ГОТОВНІСТЬ ПРАЦЮВАТИ

Ще один крок здійснено
до зміцнення
міжгромадської взаємодії!

У рамках проекту «Пліч-о-пліч: Згуртовані громади» підписали Меморандум про співпрацю з Корсунь - Шевченківською (Черкаська область) та Тячівською (Закарпатська область) громадами. Цей документ — не просто формальність, а свідчення нашої спільної готовності працювати разом задля відновлення, розвитку та підтримки одне одного.

Під час зустрічі обговорили бачення майбутньої співпраці, окреслили ключові напрями та вже почали планувати конкретні спільні ініціативи.

Віримо, що об'єднавши зусилля, зможемо реалізувати багато важливих справ для наших громад!

ЗДОРОВАНЬ ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ ВІД НАС!

З нашим здорованем, Юрієм Григоровичем Бабаковим (Боча), якого всі лиманці знають і поважають, особливо спортивна Лиманщина, сталося біда. Захворів. Онкологія.

У свої 70 років він займався пауерліфтингом. Здобував високі, навіть фейєричні результати. Ви тільки уявіть собі: пожав лежачи 180 кілограмів. Це у 70 років! Повірте мені, що у всьому світі немає таких людей, а на Лиманщині є і будуть.

Але підступна хвороба прийшла несподіванно. Отакий здоровань: зріст 196 сантиметрів (майже два метри), власна вага - 140 кілограмів. Красень - здоровань. Дуже порядна людина, пройшов чимало випробувань життям: школа-інтернат, тобто безбатьківщина, важка фізична робота, котру він ніколи не боявся і шанобливе ставлення до людей, як і люди до нього ставилися теж добре. Він завжди шанував і шанує інтернатівських вчителів, ніколи не забуває друзів і порядних людей. Для лиманської спортивної молоді був і є еталоном сили, доброти і порядності. Я сам у нього вчився науці перемогати і порядності. Він для мене - взірєць.

Вірю Юрій Григорович перемаже цю хворобу, бо він надзвичайно сильна людина.

Але для цього йому треба задонатити якомога більше підтримки - моральної і матеріальної. Він цього вартий. Тому величезне прохання до всіх небайдужих людей і його учнів допомогти цій шановній людині. Скільки, хто зможе, перерахувавши на картку Бабаков Юрій Григорович за номером: 5168745193860225

Шана і повага вам, незламні лиманці. Особисто моя родина приєднується до цього конче потрібного для нашої злагоди суспільного дійства. Разом - ми сила! До Перемоги над хворобою Бочі і нашої держави. Слава Україні! Героям слава!

З повагою,
Олександр
ПАСІЧНИК -
головний
редактор
газети "ЗОРЯ"

«Червоний Хрест» повідомляє МИ ПОРУЧ!

Коли волонтери впродовж дня можуть зробити собі невеличку перерву, вони із задоволенням читають новини Лиманщини у нашому легендарному друкованому виданні "Зоря".

Нашу «ЗОРЬКУ», якщо ви хочете отримати БЕЗКОШТОВНО, звертайтеся до нас в організацію.

Якщо у вас виникнуть
питання - звертайтеся
за контактним номером
телефону +380504596621
(з 9:00 до 15:00, пн-пт)

Інформації для лиманців - наш сайт zorla.info

Людські долі

ПОВЕРНЕННЯ З ПОЛЬЩІ ІЗ ВІРОЮ У МАЙБУТНЄ СТАРОГО КАРАВАНУ

Подружжя Зінаїда та Сергій на початку повномасштабного вторгнення пів року провели у Польщі, та повернулись одразу, як українські війська звільнили їхнє село Старий Караван Лиманської громади що на Донеччині. У селі проживають 13 людей. Три десятки років пара будувала дім і тепер знову намагається його відновити — після російських обстрілів. Живуть поки у дачному будинку.

"Тридцять років будували дім"

У квітні 2022 року подружжя на пів року виїжджало до Польщі. Повернулись, коли звільнили Лиман. З того часу відбудовують зруйнований російськими обстрілами дім.

"Телефон відкриваю і бачу, що йдуть бої за Лиман. Кажу, потрібно приготуватися, бої йдуть, може звільнять. На другий день дивлюсь — Лиман звільнили. І слюзи. І додому", — згадує Сергій.

За словами чоловіка, оселю знайшли розбитою російськими обстрілами: стелі пошкоджені, половини даху не було.

"Тридцять років будували дім. А тепер заново будемо будувати. Дві ракети прилетіло туди. Собаки дохлі лежали в хаті. Колотилися, скотину тримали, корови, молоко, сир, сметана. Все було. Жили, як куркулі. Добре жили. Потім росіяни прийшли сюди.... Ми бачили, як корови на луках лежать вбиті", — говорить чоловік.

"Коли ми поїхали, сусіди ховались в нашому льоху. Прилетіло сюди, там все вилетіло, стіну зруйнувало. Але люди залишилися живі в льосі. Двері відкриваються всередину, тут все завалило, але вони відкрили і вилзли. Одинадцятьох людей залишилися живі", — розповідає Зінаїда.

Зв'язку в селі майже немає, як і електроенергії. "Для опалення нам давали "пелети", це дуже зручно. Їх десять штук в упаковці, нам її вистачало на добу. Дві штуки горять 4-5 годин. Вмикаємо генератор, накачуємо воду зі свердловини. Від сонячних батарей я можу увімкнути фен, але старенький, слабенький. Можу увімкнути кавомолку — я молола нашому баранчику вісянку, таке молочко робили. Ми їздили в Райгородок за шість кілометрів. Раніше їздили ще у Лиман, але зараз у Лиман страшно", — говорить Зінаїда.

"Літають ракети. Бачимо, як вона летить туди. А дрони ці "шахеда" ночами літають тільки. То було один раз, штук шість літало тут. Хлопці стріляли їх. А це вже позавчора один був. Літає вночі. Неприємно, звісно. Лягаєш спати, воно як бахне, аж підстрибуєш. Вже зникли", — додає її чоловік.

Тримає подружжя й кролів. Готуються садити город.

"Перець був гарний, а помідори були просто шикарні. Їх було багато, вони достигали так, що не було всередині жодної білої прожилки. Теж саме будемо садити. Кабачки ще, тому що будемо купувати поросля", — говорить Зінаїда.

Минулого року до подружжя прибилися зо два десятки баранів. Днями власники їх забрали, четверо малих — лишились.

"Дуже хочеться залишитись"

Сергій та Зінаїда разом 47 років. Сподіваються, що своє золоте весілля відзначатимуть вдома.

"Ми тут сосну садили своїм хлопцями. Вона виросла за цей час. А тепер прийшли росіяни і все спалили. Тепер я знову на старості років буду ходити по буграх піщаних. Оце прикро, що одному якомусь дурню в голову щось стукнуло — і тисячі гинуть", — говорить Сергій.

"Причип купили. Сподіваємось, що він нам не знадобиться. Якщо виїздити, щоб хоч максимально щось можна було забрати. А що ти забереш? Це дорога в один кінець. Дуже хочеться залишитись тут. Щоб все було добре. Віримо!", — додає його дружина Зінаїда.

Василь Гадючний зі зруйнованого Щурового Лиманської громади — найстарший з трьох десятків жителів села. Чоловік пережив окупацію, допомагав українським військовим. А зараз мріє про возз'єднання з родиною. У вільний час він співає під гармонь, читає вірші

ВАСИЛЕВИЙ "КОБЗАР" — "БІБЛІЯ" Сповідь про 84-річного Василя із зруйнованого Щурового

Шевченка та підгодовує пса на прізвисько Чорномирдін.

Василь родом з Кіровоградщини, після школи навчався і жив у Донецьку. У 2014 році, коли почалась війна, від обстрілів виїхав у Щурове на дачу. Тут живе й до цих пір.

"Моя Біблія — Тарасовий "Кобзар". Все — по ньому. Я закінчив українську школу у Кіровоградській області. Виховувався на творчості Шевченка. Багато віршів знаю. На книгах. І в мене любов до України виникла одразу. Шевченко не дарма казав: "Я так її люблю, мою Україну убогу. Що проклену святого Бога. За неї душу по-

гублю". Так воно і в мене весь час", — говорить Василь.

Спеціальність має технічну, займався автоматизованими системами управління. Та, каже, душа завжди тягнулась до музики. Грає та співає українські народні пісні.

"Баян — тонкий музичний інструмент. Трохи вибухи — і все: він вже зіпсований, розстроєний. Це треба настроїти. А що стосується гармошки — прямо дірки були", — розповідає про інструменти чоловік.

У селі, каже Василь, світла немає вже три роки. Готує на газовому балоні, пере руками.

Під час окупації врятував п'ятьох бійців ЗСУ. Ось як було.

"Бачу, повзуть п'ять людей. У формі. А тут як раз міни пуплять, і ті, й інші, дощ. Вони всі мокрі. Я кажу: куди ви йдете, там окупанти ходять. Так я їх завіз там в один підвал, вони сховались, нагодував", — згадує чоловік.

У Василя Костянтинівича троє онуків і двоє правнуків. Частина рідних залишилась в окупації. Перемога та возз'єднання родини — про це він мріє щодня.

"Я так скучаю за онучечкою. Ночами плачу. І не знаю, чи доживу я до того, щоб побачити їх", — ділиться Василь. **ДОЖИВЕМО!**

ПОСЛУГИ ДЛЯ ВПО ВІД СЛУЖБИ ЗАЙНЯТОСТІ

Державна служба зайнятості пропонує різноманітні послуги та програми, спрямовані на допомогу внутрішньо переміщеним особам (ВПО) у пошуку роботи та відновленні економічної самостійності. Пропонуємо скористатись сучасними сервісами та послугами:

1. Працевлаштування.

Індивідуальний підбір роботи з урахуванням освіти, професійного досвіду, побажань. Онлайн-сервіс з пошуку роботи: Єдиний портал вакансій та Електронний кабінет шукача роботи. Можливість участі у суспільно корисних та інших роботах тимчасового характеру.

2. Професійне навчання.

Навчання безробітних на замовлення роботодавця за робітничими професіями, які мають попит на ринку праці. Отримання ваучера, що дає змогу безоплатно підвищити свій професійний рівень.

3. Надання грантів для створення або розвитку власної справи. Програма «Власна справа» - розмір мікрогрантів становить від 50 тисяч до 250 тисяч гривень. Програма «Грант для ветеранів» - розмір гранту від 250 тисяч до 1 мільйона гривень. Подання заявок на грантові програми відбувається через портал Дія. Умовою отримання грантів є створення робочих місць.

4. Програми підтримки роботодавців, що беруть на роботу ВПО. Підтримка роботодавця у вигляді компенсації на оплату праці за пра-

цевлаштування внутрішньо переміщених осіб (за умови працевлаштування зареєстрованих безробітних з числа ВПО).

Компенсація витрат на оплату праці за працевлаштування внутрішньо переміщених осіб внаслідок проведення бойових дій під час воєнного стану в Україні (за кожен працевлаштовану особу з числа ВПО).

Якщо вам потрібна допомога у пошуках роботи, отриманні консультації або участі в програмах служби зайнятості, звертайтеся до наших фахівців або телефонуйте до call-центру Донецького обласного центру зайнятості за номером: 0-800-33-61-67.

Контактні дані фахівців Донецької обласної служби зайнятості:

➔ Краматорська філія Донецького обласного центру зайнятості +38(066)377-8716; fil.kram.recept@donocz.gov.ua

➔ Костянтинівсько-Дружківське управління: +38(050)984-59-32; +38(095)121-18-34; fil.kram.upr1@donocz.gov.ua

➔ Слов'янсько-Бахмутське управління fil.kram.upr2@donocz.gov.ua; +38(099)2403482

➔ Лиманський відділ +38 (099) 284-14-73; fil.kram.viddil.lyman@donocz.gov.ua

Контактна інформація: 84331, Донецька обл., м. Краматорськ, бульвар Краматорський, 41. Тел 0-800-33-61-67 E-mail: smi@donocz.gov.ua www.don.dcz.gov.ua; www.facebook.com/donemployment

Дарунок із серця лиманці поповнили фонд бібліотеки новими книгами

Лиманська міська територіальна громада отримала подарунки від своїх користувачів. Фонд бібліотеки для дітей ім. Т.Г. Шевченка Публічної бібліотеки Лиманської громади поповнився новими виданнями, що стали справжнім подарунком не лише для книгарні, а й для усієї громади.

Ці книги — не просто сторінки з текстом. Це частинка душі людей, які через війну були змушені залишити свої домівки й стали внутрішньо переміщеними особами (ВПО), але не забувають своє рідне місто. Ті, хто передають свої книги до фондів бібліотеки — люди з високою громадянською позицією, які прекрасно розуміють, що ці книги знайдуть свого читача.

Серед подарованого — художня література, сучасна українська проза, дитячі книжки, класика. Ми щиро дякуємо всім, хто долучився до цієї благородної справи, а саме: Кислову В. (м. Одеса), Усовій Л. (м. Кривий Ріг), Шаховій Л. (м. Лиман).

Подаровані книги — це не просто поповнення фондів, це акт єднання, довіри та підтримки. Це нагадування про те, що навіть у

найтемніші часи війни людяність і щедрість не зникають.

Запрошуємо всіх відвідати бібліотеку, познайомитися з новими надходженнями та відчутти цю особливу енергію вдячності й взаємопідтримки.

Разом ми сильні.
Разом — незламні.

Частина перша. Регіон Лиманської територіальної громади: Яцьківський старостинський округ

СЬОГОДНІ ЯЦЬКІВКА: СЕЛО, ЩО ВТРАТИЛО ЛІТО

Я їхала додому. Потяг мчав мене через розбиті міста й села, крізь спогади, що ще вчора здавалися теплими, а тепер – болючими уламками в душі. Вікна вагону відкривали переді мною іншу реальність – не ту, що жила у пам'яті, у нову, незнайому реальність, де все зруйновано, обгоріло, поглинуто тишею. Вперше після звільнення Яцьківки я повернувся сюди – до рідного села, котре ще не так давно гуло життям.

Коли потяг прибув до Ізюму, мені стало страшно. Місто, яке колись жило своїм звичайним життям, тепер нагадувало величезний пам'ятник руїнам. Скрізь – зруйновані будинки, випалені стіни, вікна без скла, а на вулицях – сліди обстрілів, чорні вирви в асфальті.

Дорога до села була довгою. Автівка об'їжджала вибоїни, залишені війною. Ліс, що колись обрамляв шлях, був ніби вирваний із землі вибухами – обгорілі стовбури, зламані гілки, подекуди уламки металу, що вгризлися в кору.

Перше, що вразило в Яцьківці – тиша. Не було ні гомону дітей, ні звичних голосів сусідів, ні гавкіту собак. Лише вітер, що гуляв вулицями, піднімаючи куряву там, де колись стояли будинки. У селі не лишилося жодного вцілілого даху. Руїни замість хат, уламки цегли, розбиті паркани, стіни, що прогнулися під вибухами.

На подвір'ях хат – покинуті речі. Наче люди тікали поспіхом, хапаючи найцінніше, залишаючи за собою свідчення звичайного життя: перекинуті відра, дитячі іграшки, недочитані книжки, котрі ніколи вже

не дочитають. Дитячий майданчик, де ще недавно лунав сміх, був знівечений – покручені металеві конструкції, уламки гойдалок, посічені снарядами гірки.

І навіть церква, у якій раніше дзвони кликали людей на службу, стояла мовчазна, з пробитими осколками стінами. Вона ніби оплакувала всіх, хто більше ніколи сюди не повернеться.

Я пройшла знайоמוю дорогою до магазину «Оскільський». Того самого, в котрий ще кілька років тому ми бігали за рибальськими снастями, який був своєрідним центром життя села. Замість нього – лише грудя цегли, розкидані полиці, якісь залишки обгорілих товарів. Ніби нічого й не було.

На іншому кінці села я побачила згарище – пансіонат «Рубін». Колись це було місце, яке гуло життям: молодь збиралася тут на дискотеки, приїжджі відпочивали влітку, вогні ліхтарів відбивалися у воді. Тепер це місце виглядало моторошно – обгорілі стіни, що трималися на чесному слові, порожні віконниці, зруйнований дах. Ні сліду від колишньої радості. Здавалося, що вітер все ще приносить далекі звуки

минулого – голоси тих, хто веселився тут колись.

Коли я наблизилася до берега, серце стиснулося. Колись тут усе було повне життя: люди плавали, сміялися, гомоніли в тіні дерев, звучала музика. А тепер – лише пустка. Дамба, котра стримувала воду, зруйнована, і замість повноводної глadi – висохле дно, заросле бур'янами та очеретом. Тиша, що стояла над цим простором, була нестерпною.

Я йшла селом і не могла повірити, що це місце, яке я так любила, тепер стало примарою самого себе. Яцьківка завжди була для мене живою – вона співала голосами людей, плескотом хвиль. А зараз – лише мовчазний свідок трагедії, що пройшла по ньому війною. Тепер вона мовчить. Її тиша – це не спокій, а скорбота.

Але навіть серед цієї тиші є щось живе – на попелищі вже проростає трава.

Частина друга (ДО ВІЙНИ)

ЯЦЬКІВКА – МІСЦЕ КУДИ ХОЧЕТЬСЯ ПОВЕРТАТИСЯ

Серед донецьких просторів, де ліси переплітаються з річками, розташувалося маленьке, але напрочуд мальовниче село Яцьківка. Його назва часто трансформується в усній народній мові на коротке, майже родинне – Яцьке. Це місце не просто географічна точка на мапі, а жива історія, зіткана з легенд, традицій і особливого способу життя.

Стежками історії

Яцьківка має козацьке коріння. Вона веде свій початок від захисників Цареборисівської фортеці, яку було збудовано наприкінці XVI століття для оборони південних рубежів. За легендою, один із козаків, Яцько, осів на цих землях і започаткував поселення. Його сусідом став козак Рубцов, який заснував село Рубці.

Свого часу Яцьке не знало кріпосного права – його мешканці належали до Святогірського монастиря, вносячи десятину. Тут завжди цінувалася воля та незалежність, що й донині

відчувається у характері місцевих жителів.

Наприкінці XIX століття село розквітало – його населення складало понад три тисячі осіб, а центром духовного життя була церква Іоанна Милостивого, побудована ще в 1785 році. Нині ж Яцьківка – це гарне місце для відпочинку серед природи.

Шлях до відпочинку

Якщо ви приїжджаєте до Яцьківки автобусом чи електричкою, дорога до місцевого берега стане вашою першою захоплюючою пригодою. Вона тягнеться через два хвойні

ліси, напоєні ароматом сосни та свіжості. Після теплої дощу тут можна знайти багатий урожай грибів. Між лісами розляглося поле, що влітку вибухає кольорами духмяних квітів, наче килим, витканий природою.

На виході з лісу, вже близько до села, на вас чекає невеликий, але важливий орієнтир – магазин тітки Людмили, де можна придбати все необхідне. Навпроти – дядько Андрій із найсвіжішими копченими окунями, що мають особливий, ні з чим не зрівняний смак.

Ось і знайомий поворот – тут починається територія відпочинку.

видніється берег, що обіймає Оскільське водосховище. Саме тут розташоване товариство «Дюна» – місце, де кожен відпочивальник знаходить свою хвилину спокою.

Атмосфера затишку

Відпочинок у Яцькому особливий. Він не має блиску розкішних курортів, але тут ви знайдете справжню душевну рівновагу. Майже на самому пляжі розташований невеликий готельчик, а поруч – затишні будиночки місцевих мешканців, які залюбки приймають гостей.

Кожен день тут наповнений простими радощами: купання у теплих хвилях водосховища, неквапливі прогулянки берегом, збирання польових квітів. Домашні продукти додають особливого смаку цьо-

му місцю – свіжа риба, тараня, молочні продукти від дядька Миколи, який приїздить кожного вечора з повним візком смаколиків. Його дружина робить випічку, від аромату якої важко встояти.

Час зупиняється тут

Яцьківка – це більше, ніж просто місце на мапі. Це дім для тих, хто знає його куточки змалку, і відкриття для тих, хто приїжджає сюди вперше. Вона дихає історією, огортає природою, пригощає домашнім затишком. Тут кожен знайде своє – чи то спокійні рибальські ранки, чи теплі вечори на березі з друзями.

Приїжджайте до Яцьківки – села, яке пам'ятає кожен ваш крок і завжди чекає на нові історії!

Продовження на наступній сторінці ►

Частина третя. Справа часу та віри

ОСКІЛЬСЬКЕ ВОДОСХОВИЩЕ ПІСЛЯ ПІДРИВУ ДАМБИ

Під час осінньої атаки 2022 року російські війська підірвали дамбу Оскільського водосховища, спричинивши величезні екологічні наслідки. Вода з водосховища вилася, завдавши шкоди екосистемі та місцевим жителям на обох берегах річки.

Як це сталося

У вересні 2022 року, на тлі важких боїв на сході України, світ став свідком однієї з найбільших екологічних катастроф, спричинених російським вторгненням – підриву дамби Оскільського водосховища. Це зруйноване природне диво стало не тільки предметом екологічних досліджень, але й відображенням трагічних наслідків війни, що залишає глибокі шрами на природному середовищі та людських душах.

Оскільське водосховище, розташоване на річці Оскіл у Харківській області, було створене ще в 1957 році, ставши важливим об'єктом для регіону, забезпечуючи водопостачання, зокрема, для жителів Донеччини та Луганщини. Підрих дамби став результатом дій російських військових, які замінували конструкцію дамби та підірвали її в кілька етапів. Перший вибух стався 12 вересня, коли інженерно-саперні підрозділи російських військ зруйнували частину споруди. Через кілька днів, з 13 по 30 вересня, дамбу обстрілювали авіацією, що спричинило неконтрольований витік води на величезній території водосховища – більше ніж 120 квадратних кілометрів.

Екологічні наслідки катастрофи

Цей акт терору мав катастрофічні наслідки для екосистеми. Водосховище втратило до 70% своїх водних ресурсів, родючі землі були розмиті, а численні види флори та фауни опинилися під загрозою знищення. На місці колишнього водосховища утворилися сухі ділянки, що стали притулком для нової екосистеми. Проте через руйнацію екосистеми, яка існувала понад 60 років, утворення нової стало не менш драматичним процесом.

Це підтверджує і пан Микола, житель села Яцьківка (товариство «Дюна»), який разом із дружиною пережив окупацію та залишався на місці весь час. Він згадає перші місяці після підрих дамби, коли вода почала йти, і, здається, все навколо змінилося. Природа почала відновлюватися, але не в той спосіб, на який сподівалися місцеві жителі. Пан Микола зараз займається риболовлю, адже вода поступово повертається, і хоч він сам зазначає, що змінити ситуацію одразу не можна, все ж є надія на відродження природи.

«Відновлення води – це добре, але спостерігати, як усе змінюється, все одно боляче. Я часто буваю на річці, ловлю рибу, бачу, як природа поволі повертається до життя», – каже пан Микола. Риболовля стала його втіхою, хоча він чудово розуміє, що природа вже не буде такою, як раніше.

Підрих дамби був частиною стратегічного плану рф, аби затримати контрнаступ Збройних Сил України. Під час обстрілів у вересні 2022 року було не лише підірвано перший затвор дамби, а й регулярні бомбардування авіабомбами, що змусило вивести водосховище з ладу.

Нові природні процеси

Однак, як зазначають експерти з Української природоохоронної групи, та руйнація, хоч і була катастрофою, стала початком нового етапу в при-

родному процесі. Процес відновлення екосистеми Оскільського водосховища, який стався після підрих дамби, має цікавий характер. Нові природні ландшафти почали замішувати попередні: дюни, маленькі озера, протоки, річище – все те, що було колись до створення водосховища. Зараз екологи проводять дослідження, намагаючись оцінити нову екосистему, і хоча це багато в чому здається дивним, є і позитивні моменти у вигляді відновлення природних біотопів.

Місцеві жителі, такі як пан Микола, переживають багато труднощів, але також бачать у зміні природи певну надію на відновлення. Вони вірять, що рано чи пізно їх рідне село відродиться, хоча і зі змінами, які вони не могли навіть уявити.

«Кожного дня ми намагаємося вижити в цих умовах, але все одно я вірю, що село і наша земля воскреснуть. У нас багато роботи, і не можна залишати без уваги природу, що змінилася. Ми вже пережили окупацію, переживемо і це», – додає він.

Майбутнє водосховища

Ця подія, безсумнівно, має довготривалі наслідки для екології регіону, але також відкриває нові можливості для відновлення старих екосистем. Та попри всі труднощі, люди не залишають надії на те, що з часом природа знову відновить свою красу, а для місцевих мешканців, таких як пан Микола та інші, кожен крок до відновлення – це маленька перемога на шляху до кращого майбутнього.

Однак питання, яке хвилює багатьох, – це не лише відновлення природи, а й майбутнє водосховища. На сьогодні жоден з експертів не може точно сказати, коли буде завершено відновлення дамби. Оскільки район ще перебуває під загрозою обстрілів та бойових дій, на жодні конкретні терміни очікувати не можна.

Це історія не лише про руйнування, а й про відродження. Не тільки природа, але й людський дух продовжують шукати шляхи до відновлення, навіть після найбільших катастроф. І хоч майбутнє Оскільського водосховища все ще неясне, життя триває, а відновлення природи і людських спільнот – це справа часу та віри.

Частина четверта

ЯЦЬКІВКА: СПОГАДИ ПРО ЛІТО – 2021-го

Літо ліниво хилиться до заходу, але поки що воно ще тут – живе, тепле, наповнене голосами й ароматами. Я сиджу на березі, спостерігаючи за життям, що вирує навколо. Вода тепла, трохи мутна від піску, і в ній, немов жабки серед латаття, замерли бабусі у строкатих панамках. Вони чинно перемовляються, обговорюючи щось своє, вічне.

З помосту з гуркотом і вереском у воду пірнають хлопчак – раз, удруге, втретє, хто наввипередки, хто з демонстрацією нових трюків. На березі, під розлогою вербою, дідусі азартно сперечаються про свій ранковий улов. Один із них, засмаглий до червоного, розпалюється, махає руками – мовляв, такого сома витягнув, що ледь не перекинув човна! Інші кивають, а дядько Василь, скептично мружачись, перепитує:

— Ну й де ж твої сом тепер, га?

А там, трохи далі, пляжем походить молодчик. Немов радіо, гучно, з розспівом перелічує свій товар, додаючи до голосу майже молитовне благоговіння:

— Свіжий білий хліб! Батони! Гарячі смажені пиріжки – з картоплею, з капустою! Духові пиріжки з вишнею

«Володимирівка», з яблуками! Огірки директорські!

Так, саме ті, найкращі. Дідо завжди називав їх президентськими, лукаво усміхаючись, а ми, не гаючи ні секунди, зривалися з місця і мчали за пиріжками з вишнею. По 4,50. На березі, обсохлі на сонці, ми розламували м'яке тісто й рахували кісточки: кому ж дісталося більше вишень?

А потім – хованки. Хто останній, той рахує!

— ОДИН! – лунає голос, і всі з вереском кидаються шукати сховок. Ми пірнаємо в куці, за дерева, за сарай, завмираємо.

У якийсь момент, за вже знайомим сценарієм, виповзе дід Коля, важко спираючись на дві палиці, і пророко заявить, що одного дня ці палиці опиняться у нас

у найневідповідніших місцях, якщо не втихнемо. Але нам байдуже – нам весело, у нас дитинство.

А десь поруч уже палає вогнище. Хтось голосно сміється. Хтось розмовляє, постукуючи чайною ложкою по гранчастій склянці. Лунає гітара. Звісно, це наші сусіди – їх приїхав цілий табір. Вони співають – гучно, з душею, з надривом, і їхні голоси відлунюють десь у темряві за рікою. Ми дослухаємось, упізнаємо знайомі пісні, підспівуємо. Літо шумить, живе, переливається вогнями.

Завтра – п'ятниця. 30 серпня. Завтра ввечері всі попрощаються до наступного літа.

Тоді ще ніхто не знав, що літо 2021 року стане останнім у мирному житті. І що з кимось ми справді попрощалися назавжди.

Катерина Лакозюк - позаштатний кореспондент газети "ЗОРЯ", студентка Київського авіаційного інституту, жителька села Яцьківка Лиманської ТГ.

ЗОРЯ

Директор ТОВ "Редакція газети "Зоря" О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA163226690000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець —
ТОВ "Редакція газети
"Зоря"

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПП, видане Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст розміщених оголошень. * Авторі відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріали, написані на замовлення. * Листування ведеться лише на сторінках газети. * Листі не рецензуються і не повертаються. * Д- матеріал, друкується на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.